ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΣΥ φύγε ἀμέσως! φώναξε ὁ λόρδος Βέντγουωρθ στὴν ἀκόλουθο τῆς Ἀρτέμιδος. Μπορεῖ ἀπόψε νὰ μποῦν οἱ Γάλλοι μέσα στὴν πόλι καὶ δὲν ἔχω οὔτε τὴ διάθεσι, οὔτε τὸν τρόπο νὰ σὲ προστατεύσω. Πήγαινε νὰ βρῆς τὸν πατέρα σου! Πήγαινε καὶ πὲς καὶ στὶς ἄλλες συναδέλφους σου νὰ κάνουν τὸ ἴδιο.

— Μά, μιλόρδε.... θέλησε νὰ πῆ ἡ ἀκόλουθος.

— Ἄ! ἔκανε ὁ Βέντγουωρθ, χτυπῶντας μὲ ὀργὴ τὸ πόδι του. Δὲν ἄκουσες τί εἶπα; Πήγαινε! Διατάσσω....

— Ὡστόσο, μιλόρδε.... ἔκανε ἡ Ἄρτεμις.

— Εἶπα, κυρία, πῶς διατάσσω! τὴν διέκοψε ὁ τέως κυβερνήτης τοῦ Καλαί.

Ἡ ὑπηρέτρια περίτρομη βγῆκε ἔξω.

— Δὲν σᾶς ἀναγνωρίζω σήμερα, μιλόρδε, εἶπε ἡ Ἄρτεμις ἔπειτα ἀπὸ μιὰ σιωπὴ γεμάτη ἀγωνία.

— Δὲν μ' ἀναγνωρίζετε, γιατὶ δὲν μὲ εἴδατε ἀκόμα νικημένο, κυρία, ἀπάντησε ὁ λόρδος Βέντγουωρθ μ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο. Ναί! Εἶμαι νικημένος, ὁλότελα νικημένος, νικημένος χωρὶς ἐλπίδα καὶ χωρὶς ἐπανόρθωσι! Χαρεῖτε λοιπόν!

— Ὥσπε ἡ ἐπιτυχία τῶν Γάλλων εἶνε τόσο βεβαία; ρώτησε ἡ Ἄρτεμις, ἡ ὁποία μὲ δυσκολία κατόρθωνε νὰ συγκρατήση τὴ χαρά της.

— Πῶς νὰ μὴν εἶνε βεβαία, κυρία; Ὅλα τὰ φρούρια εἶνε δικά τους. Σὲ λίγο θὰ μποῦν καὶ στὸ Καλαί. Χαρεῖτε!....

— Ὤ! ἀπάντησε ἡ Ἄρτεμις ὅταν ἔχει κανεὶς ἀντιπάλους σὰν κι' ἐσᾶς, μιλόρδε, δὲν εἶνε ποτὲ βέβαιος γιὰ τὴ νίκη καὶ χωρὶς νὰ θέλω, ἀμφιβάλλω ἀκόμα πολὺ γιὰ ὅσα μοῦ λέτε.

— Μὰ δὲν βλέπετε, κυρία, φώναξε ὁ λόρδος Βέντγουωρθ, δὲν βλέπετε, ὅτι αὐτὴ τὴ στιγμὴ εἶμ' ἕνας λιποτάκτης; Παρακολούθησα τὸν ἀγῶνα ὥς τὸ τέλος του κι' ἐπειδὴ δὲν θέλω νὰ παρευρεθῶ καὶ στὴν καταστροφή, βρίσκομαι αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἐδῶ. Ὁ λόρδος Ντέρμπυ σὲ μιάμισι ὥρα θὰ παραδοθῆ. Σὲ μιάμισι ὥρα, κυρία, οἱ Γάλλοι θὰ μποῦν θριαμβευτικὰ στὸ Καλαί κι' ὁ ὑποκόμης ντ' Ἐξμὲς μαζύ τους. Χαρεῖτε λοιπόν!

— Τὰ λέτε ὅλ' αὐτὰ μ' ἕνα τόνο, μιλόρδε, ὥστε δὲν ξέρω ἂν πρέπει νὰ τὰ πιστέψω, εἶπε ἡ Ἄρτεμις, ἡ ὁποία ὡστόσο ἄρχιζε πειὰ νὰ ἐλπίζη καὶ τῆς ὁποίας τὸ βλέμμα ἔλαμπε μὲ τὴν ἰδέα τῆς προσεχοῦς της ἀπελευθερώσεως.

— Τότε, γιὰ νὰ σᾶς πείσω, κυρία, εἶπε ὁ λόρδος Βέντγουωρθ, γιατὶ ἐπιμένω ὁπωσδήποτε νὰ σᾶς πείσω, θ' ἀλλάξω τρόπο ἐκφράσεως. Σᾶς λέω λοιπόν: «Κυρία, σὲ μιάμισι ὥρα οἱ Γάλλοι θὰ μποῦν θριαμβευτικὰ στὸ Καλαί κι' ὁ ὑποκόμης ντ' Ἐξμὲς μαζύ τους... Τρέμετε!...».

— Τί θέλετε νὰ πῆτε; ρώτησε ἡ κόρη τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας, χλωμιάζοντας.

— Πῶς; Δὲν τὰ λέω ἀρκετὰ καθαρά; εἶπε ὁ λόρδος Βέντγουωρθ, πλησιάζοντας τὴν Ἀρτέμιδα μ' ἕνα ἀπειλητικὸ χαμόγελο. Ἀκοῦστε: Σὲ μιάμισι ὥρα, κυρία, οἱ φίλοι μας θὰ ἔχουν ἀλλάξει. Ἐσεῖς θὰ εἶστε ἐλεύθερη κι' ἐγὼ θὰ εἶμαι αἰχμάλωτος. Ὁ ὑποκόμης ντ' Ἐξμὲς θὰ φθῆ νὰ σᾶς ἀποδώσῃ τὴν ἐλευθερία, τὴν εὐτυχία, τὸν ἔρωτα κι' ἐμένα θὰ μὲ ρίξῃ σὲ κάποια σκοτεινὴ φυλακή... Τρέμετε!....

— Μὰ γιατὶ λοιπὸν θέλετε νὰ τρέμω; ρώτησε ἡ Ἄρτεμις ὀπισθοχωρῶντας ὥς τὸν τοῖχο στὸ ἀντίκρυσμα τοῦ γεμάτου ἀπὸ σκοτεινὲς φλόγες βλέμματος αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

— Θεέ μου! Εἴν' εὔκολο νὰ τὸ καταλάβετε, εἶπε ὁ λόρδος Βέντγουωρθ. Αὐτὴ τὴ στιγμή, ὁ κύριος ἐδῶ εἶμ' ἐγώ. Σὲ μιάμισι ὥρα, ἢ μᾶλλον σὲ μιὰ ὥρα κι' ἕνα τέταρτο, γιατὶ τὰ λεπτὰ περνοῦν, θὰ εἶμαι σκλάβος. Σὲ μιὰ ὥρα κι' ἕνα τέταρτο, θὰ βρίσκομαι στὴ διάθεσί σας. Τώρα ὅμως εἶστε στὴ δική μου. Σὲ μιὰ ὥρα κι' ἕνα τέταρτο, ὁ ὑποκόμης ντ' Ἐξμὲς θὰ εἶν' ἐδῶ... Τώρα ὅμως εἶμ' ἐγὼ ἐδῶ.... Χαρεῖτε λοιπὸν καὶ τρέμετε, κυρία!....

— Μιλόρδε! Μιλόρδε! φώναξε ἡ φτωχὴ Ἄρτεμις τρέμοντας. Τί θέλετε ἀπὸ μένα;

— Τί θέλω ἀπὸ σένα; Ἐσένα τὴν ἴδια! ἀπάντησε μὲ φωνὴ βαθειὰ ὁ νικημένος κυβερνήτης τοῦ Καλαί.

Κι' ἐπλησίασε πρὸς τὴν Γαλλίδα πριγκήπισσα.

— Μὴ μὲ πλησιάζετε!.... Ἀλλοιώς, θὰ φωνάξω καὶ θὰ σᾶς ἀτιμάσω, μιλόρδε! φώναξε ἡ Ἄρτεμις, κυριευμένη ἀπὸ ἕνα ἀπερίγραπτο τρόμο.

— Φώναξα! Τὸ ἴδιο μοῦ κάνει! ἀπάντησε ὁ λόρδος Βέντγουωρθ μὲ μιὰ πένθιμη γαλήνη. Τὸ μέγαρο εἶν' ἔρημο, οἱ δρόμοι εἶνε ἔρημοι! Κανεὶς δὲν θ' ἀκούσῃ τὶς φωνές σου, τοὐλάχιστον πρὶν περάσει μιὰ ὥρα. Δές! Δὲν ἔλαβα κἀν τὸν κόπο νὰ κλείσω τὶς πόρτες καὶ τὰ παράθυρα, τόσο εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ ἔρθῃ κανεὶς πρὶν ἀπὸ μιὰ ὥρα!....

— Μὰ σὲ μιὰ ὥρα, ὅπως βεβαιώνετε, θὰ ρθοῦν οἱ Γάλλοι! ἀπάντησε ἡ Ἄρτεμις. Τότε θὰ σᾶς κατηγορήσω μπροστά τους καὶ θὰ σᾶς σκοτώσουν!

— Ὄχι, ἀπάντησε ψυχρὰ ὁ λόρδος Βέντγουωρθ, γιατὶ θὰ σκοτωθῶ μόνος μου. Νομίζεις, ὅτι μπορῶ νὰ ἐπιζήσω μετὰ τὴν ἅλωσι τοῦ Καλαὶ ἀτ' τοὺς Γάλλους; Εἶμαι ἀποφασισμένος σὲ μιὰ ὥρα νὰ σκοτωθῶ. Ἄς μὴ μιλᾶμε πειὰ γι' αὐτό! Μὰ προηγουμένως, θέλω νὰ σὲ πάρω ἀτ' τὸν ἀγαπημένο σου καὶ νὰ ἱκανοποιήσω συγχρόνως, μέσα σὲ μιὰ ἡδονὴ τρομερὴ καὶ ὑπερτάτη, τὴν ἐκδίκησί μου καὶ τὴν ἀγάπη μου. Ἐμπρός, ὡραία μου! Ἡ ἀρνήσεις σου καὶ ἡ περιφρονήσεις σου δὲν περνᾶνε πειά! Δὲν παρακαλῶ πειά, διατάσσω!.... Δὲν ἱκετεύω πειά, ἀπαιτῶ!

— Κι' ἐγὼ πεθαίνω! φώναξε ἡ Ἄρτεμις, τραβῶντας ἀπ' τὸν κόρφο της ἕνα ἐγχειρίδιο.

Μὰ πρὶν προφτάσει νὰ χτυπήσῃ μ' αὐτὸ τὸ στῆθος της, ὁ λόρδος Βέντγουωρθ ὥρμησε πρὸς τὸ μέρος της, ἔπιασε τὰ λεπτά της χέρια μὲ τὰ δυνατὰ χέρια του, τῆς ἄρπαξε τὸ ἐγχειρίδιο καὶ τὸ πέταξε μακρυά.

— Ὄχι ἀκόμα! φώναξε ὁ Ἄγγλος λόρδος μ' ἕνα τρομακτικὸ χαμόγελο. Δὲν θέλω, κυρία, νὰ χτυπηθῆτε ἀκόμα. Ἀργότερα, κάνετε ὅ,τι θέλετε. Ἂν προτιμᾶτε νὰ πεθάνετε μαζύ μου, παρὰ νὰ ζήσετε μαζύ του, εἶστε ἀπολύτως ἐλεύθερη νὰ τὸ κάνετε. Μὰ ἡ τελευταία αὐτὴ ὥρα, γιατὶ μιὰ ὥρα μᾶς μένει ἀκόμα, ἡ τελευταία αὐτὴ ὥρα τῆς ὑπάρξεώς σας, εἶνε δική μου. Αὐτὴ ἡ ὥρα θὰ μ' ἀποζημιώσῃ γιὰ τὴν αἰωνία κόλασι, στὴν ὁποία θὰ καταδικασθῶ.

Καὶ θέλησε νὰ τὴν ἁρπάξῃ στὴν ἀγκαλιά του.

Τότε ἡ Ἄρτεμις, νοιώθοντας ὅτι ἡ δυνάμεις της τὴν ἐγκατέλειπαν, σίχτηκε στὰ πόδια του.

— Ἔλεος, μιλόρδε! φώναξε! Ἔλεος! Σᾶς ζητάω ἔλεος γονατιστή! Σᾶς ἐξορκίζω στὴ μητέρα σας! Θυμηθεῖτε πὼς εἶστε εὐγενής!

— Εὐγενής! ἀπάντησε ὁ λόρδος Βέντγουωρθ' κουνῶντας τὸ κεφάλι του. Ναί, ἤμουν εὐγενὴς κα' συμπεριφερόμουν σὰν εὐγενής, μοῦ φαίνεται, ὅσο θρόμβεια, ὅσο ἐλπίζα, ὅσο ζοῦσα. Μὰ τώρα, δὲν εἶμαι πειὰ εὐγενής! Εἶμαι ἁπλούστατα ἕνας ἄνθρωπος, ἕνας ἄνθρωπος ποὺ θὰ πεθάνῃ καὶ θέλει νὰ ἐκδικηθῆ....

Καὶ σκύβοντας, ἀνασήκωσε τὴν πριγκήπισσα ἀντὲ Κάστρο, ἡ ὁποία κοίτοταν μπρὸς στὰ πόδια του, σφίγγοντάς την σὰν τρελλός.

Ἡ Ἄρτεμις ἤθελε νὰ παρακαλέσῃ, νὰ φωνάξῃ, μὰ δὲν μποροῦσε.

Ἔξαφνα, ἐκείνη τὴ στιγμή, ὀχλοβοὴ ἀκούσθηκε ἀπ' τὸ δρόμο.

— Ἄ! ἔκανε μόνο ἡ Ἄρτεμις, τῆς ὁποίας τὸ σβυσμένο βλέμμα ἐμψυχώθηκε ἀπὸ κάποια ἐλπίδα.

— Ὡραῖα! ἔκανε ὁ Βέντγου-